

KONSPEKT WIERSZA

Jak żyć poezją,
jeśli otwieranie słowa
przywołuje zło
i nie daje odpowiedzi
na najprostsze pytania?

Jak mówić poezją
do nieobecnych w szyku
powszedniego słowa,
gdy są rzeką
co do ujścia znosi,
zamiast łączyć się w głodzie
krzyczą na widok pięści,
gdy zamiast wzruszać
żyć i śpiewać
dławia nas milczeniem?

KRAJOBRAZ NIEPOKOJU

Nim wyrosnę światłem
w przesiece swojej drogi,
a słońce ujawni brzuchaty pas;

nim wiatr rozniesie frazesy
po wertepach ulic,
a Chrystus powtórzy niefrasobliwość
o marniejący lud —

ja dłużnik dziejów,
bez pewności
czy jeszcze chłopski,
czy jednak nijaki

układam krajobraz niepokoju.

× ×

Nim niebo jak bury kapelusz
wykradnie ulicom wrażliwość
rozdeptanych dróg,
a ludzie rozbudzą troskę
o lakier parkietu —

moje okna
wyślczą nad krosnami słowa
przyzbę dnia

bo życie nie skąpi przędzy.

MAŁA APOKALIPSA

Tu właśnie
jest miejsce do ogrzania wiersza,
by nie zastygł jak popiół

Tu
są ślady, które nawiedzam popiołem,
by nie strawił ich czas.

Tu
ulice wchodzące w przedświecie dnia,
rozczynione dzieje gwiazd, słońca i chleba.

Tu
wiersze
ratujące mnie
przed utratą bólu.

ŹRÓDŁO

Źródło
u którego milczący poili wiarę
pachniało wiosną, chlebem i miłością.

O milczeniu myślę
jak o pięści jutra.

Źródło,
z którego wytrysnęły ulice
i stanęły w ogonku po słowo
mądrzej rodziło krzyk.

Mówię słowo,
myślę poeci
prawdy
pługa

rozgrzeszenia.

SUPLIKACJE

zachowaj nas ludu roboczy
przed kamieniem słowa
cudownie rozmnażanego

zachowaj prawo azylu
dla wiersza
prostującego grzbiet

zachowaj nas
przed porą głodu
w świątyni ulicy

SOCREALISTYCZNY WIERSZ

Byłem poetą
siódmego listopada
w jatce komercyjnej
po dwugodzinnym czekaniu
na rulon opolskiej,
pisząc na kawałku
szorstkiego jak życie
papieru do pakowania
zapachu polędwicy
wiersz,
o tym,
jak bardzo boimy się
głodu i śmierci
i o kobiecie,
która na świeżym trawniku
wydeptywała drogę
do socjalizmu,
w roku, w którym
aresztowano marzenia.

Z PSALTERZA ULIC

W psalterzu ulic
jest tyle milczenia
ile zakamienowano
wyobrażeń.

W żadnym roczniku,
w tym zgiełku liczb,
nie znajdziecie
zakneblowanej odwagi,
niebezpiecznego piękna,
zabiczowanego wołania.

W psalterzu ulic
tyle jest wątpliwości
ile brzydoty
w porażonych pleśnią
sklepieniach.

WYPIS Z TOŻSAMOŚCI

Każde pokolenie
bywa jak nowe buty
ledwo przetarte po wertepach.
Kryjące ignorancję i strach
w cieniu świętokradczych
szteandarów
jest masą
edukowaną z elementarza
bezsilności.

Każde pokolenie
nie ma czasu na refleksję
lubi tanie słowo
i jałowy chleb.

Każde pokolenie
ma swojego iskariotę,
chrystusa i kozła,
bowiem idea
jest krwiożercza,
a baranek —
dzieckiem propagandy.

DO ULICZNIKÓW!

Wyrzuceni (ulico módl się za nami)
Wykopani (ulico módl się za nami)
Wypędzeni (ulico módl się za nami)

przybywajcie!

Dezerterzy porażeni spokojem,
ulico módl się za nami!
Dezerterzy porażeni radością, która boli,
ulico módl się za nami!
Dezerterzy porażeni miłością,
ulico módl się za nami!

przybywajcie!

Skazańcy na grzech,
Skazańcy na umizg głodu,
Skazańcy na tłum,
w którym czai się śmierć

przybywajcie!

Dzieci ulicy
módlcie się
za nią.

ZADUMANIE

Ileż nadziei w udreżonej młodości,
ile nadziei w dłoniach jak żagiew rozwartych,
ile nadziei w tyglu zadumania
strzaskanym pod ojczystą strzechą.

Ile nadziei w przekorze ludzkich twarzy
o bliznach jak jastrzębie,
znaczących śmierć lub wiersz.

Ileż nadziei w przestrzelonym lustrze
i w piersiach miękich

dla kul.

ZAPRZECZENIA

NIE jest salwą języka,
im krótsza, tym złejsza jest śmierć rozmowy.

NIE kryje się w zagładzie
jeszcze przed pierwszym stopniem życia.

NIE jest bez szansy
choćby na jeden dzień
dłużej.

NIE jest poza strojeniem powiek pod płacz.

NIE pochodzi z piasku
przekleństwa.

NIE jest ostatecznością
ciszy przedświt.

OBRZĘD NOCY

Zatapianie okrętu dnia
ma wiele z obrzędu.

Gołębie mgieł
gubią nad łąkami
chłodu gwasz
i umierają
na ołtarzu nocy.

W kałużach ciszy
odłożonej do świtu
rozsiadło się niebo
w koronie gwiazd.

Zatapianie okrętu dnia
zębrem chudego księżyca
roztkliwia milczenie.

Uciskane kamienie
stają się źrenicami.
Pod bielmami okien
rodzi się niemowlę
nocy.

ZAMOŚĆ NOCĄ

Słyszę szept bosych metafor,
milczący chłód,
skraj rozbudzonej nocy,
ratusza jedwab,
mury śmiałe,
miasta gorzycz.

Jednak
poezją nie może być taka noc,
ani skończonym wyznaniem,
ani ciszą włosów.

Poezją
może być tylko pejzaż z marzenia
pod płachtą jesiennej mżawki,

a tu wieża Kolegiaty kłująca niebo.
człowiek zatopiony w bruku,
usta bram i zdumienie podcieni.

W Zamościu
na Rynku Wielkim
w listopadzie
tysiąc dziewięćset
osiemdziesiątego trzeciego roku
milczący wiersz
wypowiedział noc.

SZEPT MIASTA

Miasto z szeptu się rodzi
a nie z wychłodzonych kamieni,
w uliczkach skrytobóczego światła
krzyżuje cień Ratusza
na uśpionym bruku.

Szept miasta
stroni od nowych osiedli
wyrzuconych za próg —
betonowych liszajów.

Z podcieni
wychodzą w szept
mocarze słowa,
a z ciszy murów
modlitwy —
wiersze gromowładne.

ZAMOJSKI PEJZAŻ

z okna refleksji

Kąsa mnie to miasto
swoimi ranami
i przesiekami.
W uproszczone podcienia
stoi się Ratusz.
Łabuńka dławi Rotundę.
Nowe Miasto
ucieka w niezmiennosc
przed paradoksem słońca
i ludzi niczyich.

Z otwartych okien
wypłoszonych ruder
miasto wydłubuje
cierń co boli dumnie.
Wielki hetman koronny
walczy o sól —
o ludzi, których kroki
we mnie brzmią głucho.

EPITAFIUM DO WYNAJĘCIA I

Komunista
podglądając Boga
w niedzielne południe
już nie powie
tego co wypadaloby
wreszcie powiedzieć:

EPITAFIUM DO WYNAJĘCIA II

Tu
spoczywa w niepokoju
poeta niecierpliwy —
niewolnik niedoścignionych.
Przechodniu
Nie uchylaj rąbka tajemnicy,

---

nie odmawiaj milczenia.

EPITAFIUM DO WYNAJĘCIA III

W ucieczce
przed szarańczą
zaklinał wiersze
niepojęte jak życie
i krótkie jak ostateczność

EPITAFIUM DO WYNAJĘCIA IV

Byłem modlitwą o grzech,
szansą na życie!
Ciszą jestem.

Drwiną wieczności.

SKAZA KONIECZNA

Od kołyski szans
do puzderka ciszy
wyczesywanie siebie i
z sieci zmarszczek
jest milczeniem
o śmierci.

SKAZA DOTKLIWA

Poeci
modlą się drwiną metafor,
obsesją betonu i stali,
buntem przeciwko oszpecaniu dziejów
ludzą się, że celebrować
metamorfozę słowa
w chleb.

PILAT

Zapytany
czy wiotka trzcina
może opuścić brzeg
i wejść w las,
gdy wystarczy życia dotknąć
tylko raz
jeden raz
brutalny raz

umywa ręce.

Zapytany
czy wystarczy odwrócić
w stronę słońca
codzienności gwasz,
by zapomnieć o przemijaniu
choćby raz,
rozkoszny raz,

umywa ręce,

Zapytany
o niewinność i grzech
jak o nocny krzyk
i sumienia wrzask

umywa ręce.

Zapytany
o człowieczy los
podpowiada

krzyż.

ZWIASTOWANIE ŚMIERCI

Gdy świt
jak jabłko
przepowiedział ścisk,
a matki śniły jeszcze
obwarzanki dziecięcych rąk

pod drzemiącym parkanem
przedwczesny
cień
narkomana.

Ojcie wyborów,
Bracie dorastania —
zmiłujcie się
nad sobą.

GWIAZDKA przy ulicy Śląskiej

dzieciom — wychowankom
Państwowego Pogotowia Opiekuńczego
w Zamościu przy ulicy Śląskiej

Przekopała się gwiazdeczka przez ciszę,
rozjarzyła oczy, rozszeptwała uszy,
wystroiła gorzkie usta w marzenia,
a poduszki kalendarze nasączyła w tę noc
spełnieniem.

Potem wskoczyła w haft okna,
zimna, wyniosła, dorodna,
by do pierwszej strzały świtu
dziurawiącej nocy niszę
utkać szal rozczarowania.

A gdy słońce swą drabinę
zrzuciło pod okno,
przebrana w strój kropli wody
opuszczała jak zdrajczyni
twarze dzieci
śrutem łez.

SYNKOWI PIOTRUSIOWI

Uchyliłeś tajemnicę krzyku
odwiązanego od cierpienia

po tamtej stronie życia — niepokój,

po tamtej — miłość
jak metamorfoza słońca.

Po tamtej stronie życia
synku, tajemnicą
ty.

BALLADA O MIŁOŚCI

Krystynie

Jest takie miejsce,
od którego poczyna się czas.

Na początku
jest cisza co boli,
porażenie głodem,
szept w muszli ucha,
powieki, które zawsze mówią tak
i usta tęskniące.

Jest takie miejsce,
gdzie palce dławią się
zachwytem naskórka,
jest pochodnia ciała
udręczona ciszą.

Jest takie miejsce,
gdzie jaskółki drżenia
zwiastują tobie
całopalenie

mostów.

BYĆ KOBIETĄ

być poezją

Być kobietą
to zapamiętanie
odtworzenie
nieśmiertelności.

Być kobietą
to los cierpki
jak niedojrzała śliwka
i przejrzały jak ulęgałka.

Być kobietą
to łaska
dla skazańca
i przekleństwo grzechu.

To staczanie się ku nadziei.
Być kobietą
to łaska
cierpienia
codzienności
zmierzchu.

Być kobietą
to przewidywanie rozpaczy
i ucieczka w miłość.

Być kobietą
to być poezją.
Być kobietą
a nie być poezją
to za dużo na wiersz
a za mało na życie.

PEJZAŻ Z KOBIETĄ

Na trzepaku dnia rozwieszam
pejzaż z kobietą —
porannym głodem.

A ona sprasowana w ciżbie,
z butelką mleka,
rogalem dla ptaków,
z razowcem zamiast makijażu,
gubi mnie nie nazwanego do końca
i ten ranek otwarty w wieczność.

Po kobiecie mojego głodu
pozostaje miejsce w płowiejącym pejzażu

to boli.

ZEZNANIE

Jestem
na miłość zachłanny
jak robinson na nieosiągalną wyspę,
jak noe na zapowiedź arki.

Jestem z natury grzaski,
a jednak bezpieczny,
w dobroci niestały
jak miłość o świcie.

Jestem jak kot,
którego nie trzeba uczyć
wygrzewania uczuć.

MOST

Jestem mostem ukrytym w życiu,
na którym spotkanie z sobą
jest najtrudniejszą ze sztuk.

Jestem mostem, którego każde z przęseł
służy opisaniu marzeń
i przywołaniu ciebie.

Jestem mostem bolesnych spotkań,
na którym głód miłości
staje się tęsknotą.

Jestem mostem łączącym brzegi
przeciwnych nurtów rzek
wiosnę i samotność.

Na tym moście nie ma granicy
między ogniem i wodą
jak między niecierpliwością i poezją.